

Arrest

nr. 348 375 van 10 juni 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. HAUWEN
Avenue du Luxembourg 72
4020 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 15 januari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 december 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN die loco advocaat C. HAUWEN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 6 mei 2025 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 1 december 2025.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 11 december 2025 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. FEITENRELAAS

U verklaart een staatsburger te zijn van Angola geboren te Luanda op (...) 2003. U woonde zo goed als uw ganse leven in Luanda, buiten een periode in 2012 waarin u in Huambo woonde en een periode in 2014 waarin u in Bengala woonde. Uw vader is overleden in 2020 maar was nooit erg aanwezig in uw leven. Uw

moeder verblijft in Luanda. U heeft één volle zus en twee broers aan moederszijde. U volgde een opleiding elektronica en telecommunicatie en studeerde af in 2021. Daarnaast bent u trompettist en speelde u in verschillende bars. U was eveneens geselecteerd in de basisploeg van de voetbalacademie. U had een relatie waaruit u een zoon kreeg maar deze is in 2023 overleden. U bent niet langer samen met uw partner. In oktober 2024 liep u een oude schoolgenoot van u, A. D. C., tegen het lijf. Hij stelde u voor in zijn bedrijf dat gsm's herstellde te stappen. Begin november 2024 begon hij u op te leiden in het herstellen van gsm's. In december 2024 begon u voor hem te werken. In januari 2025 zei u hem dat het voor u te moeilijk was zich steeds te verplaatsen naar de winkel. Hij stelde u voor van thuis uit te werken en hij zou u de te herstellen stukken bezorgen. Op 10 februari 2025 kwam de politie naar uw huis. U was niet thuis op dat moment maar ze zeiden uw buurman dat ze naar u op zoek waren en een aanhoudingsmandaat voor u hadden. Ze doorzochten uw huis en namen verschillende apparaten en gsm's in beslag. Uw buurman belde u om u hierover in te lichten. Daarna belde ook uw werkgever u op. Hij zei u dat de situatie heel ernstig was en dat u zich diende te verstoppen. Hij kon u aan de telefoon geen verdere informatie geven. U ging daarop naar uw oom. U legde hem de situatie uit en hij trachtte verdere informatie in te winnen via een vriend die bij de staat werkt. U kwam te weten dat de gsm's die u herstellde afkomstig waren van nauwe medewerkers van de voorzitter van de oppositiepartij UNITA (Uniao Nacional para a Independencia Total de Angola) en vertrouwelijke informatie bevatten en dat u daarom gezocht werd. U bleef ondergedoken bij uw oom tot u op 02 mei 2025 Angola verlaten heeft. Uw oom organiseerde uw vertrek uit het land. Hij bezorgde u een Angolees paspoort op naam van iemand anders en regelde een visum. U reisde vervolgens per vliegtuig naar België, waar u op 06 mei 2025 een verzoek tot internationale bescherming indiende. U verklaart dat na uw vertrek uit Angola twee dagvaardingen op uw naam werden bezorgd.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u uw originele identiteitskaart en een kopie van een kennisgeving van een oproeping bij de politie neer.

De notities van het persoonlijk onderhoud werden u bezorgd op 02 december 2025.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart te vrezen voor vervolging omdat u in contact kwam met vertrouwelijke politieke informatie. U weet echter niet aannemelijk te maken hierdoor enige problemen te hebben gekend of hiervan beschuldigd te zullen worden.

Uw complete onwetendheid met betrekking tot alle aspecten van uw asielrelaas ondergraaft uw geloofwaardigheid fundamenteel.

- U weet niets over de al of niet politieke betrokkenheid van de zaak of de partner waar u voor werkte. U weet niet of uw vriend politiek actief was, u stelt dit nooit gevraagd te hebben. Jullie zouden enkel gewone gesprekken en discussies gehad hebben over politiek maar niets waaruit bleek dat hij betrokken was bij deze of gene partij (notities persoonlijk onderhoud (verder NPO) p.15). U kunt enkel aangeven dat hij de oppositie verdedigde maar heeft nooit enige verdere politieke activiteiten opgemerkt (NPO p.16).

- U weet niet of uw vriend op de hoogte was van de gevoelige informatie op deze telefoons. U stelt dit niet te weten maar te vermoeden van wel. U weet echter niets aan te wijzen dat dit vermoeden zou bevestigen. U verklaart enkel dat er een reden moet zijn waardoor ze bij hem en vervolgens bij u terecht zouden komen, zonder dit verder te kunnen toelichten. U verklaart volledig ongegrond dat ze uw vriend zijn beginnen onderzoeken en weet daarbij zelfs niet te verduidelijken of hij al langer onder onderzoek stond (NPO p.19).

- U weet niet wie de klanten waren die u in de problemen brachten. U weet enkel vaagweg te stellen dat het telefoons waren van nauwe medewerkers van A. C., de voorzitter van UNITA (NPO p.18). U kent hun namen niet of wat zij juist voor hem deden (NPO p.19). U had voordien evenmin ooit gemerkt of er personen van UNITA onder jullie klanten waren (NPO p.16). Zelfs wanneer u wordt gevraagd hoe het bedrijf doorgaans aan zijn klanten geraakt verwijst u enkel naar het feit dat de winkel gelegen is in een buurt met meerdere winkels die gsm's herstellen, zodoende dat mensen weten hoe ze jullie kunnen vinden (NPO p.15). Ook hieruit blijkt niet dat de klanten van deze winkel specifiek politiek gekleurd zouden zijn of weet u ook maar vaagweg aan te geven hoe medewerkers van A. C. bij uw winkel terecht zouden komen.

- U weet niet over welke informatie het gaat. U verklaart die informatie niet te hebben en niets af te weten van deze informatie. Zelfs grofweg weet u niet aan te geven over wat voor informatie het zou gaan, u blijft steken in de uiterst vage bewering dat het over gevoelige informatie zou gaan die schadelijk kan zijn voor de heersende partij. U verwijst vervolgens naar wat u las op sociale media over informatie die werd gelekt door een andere oppositiepartij en waardoor zij vervolging kenden. U weet echter geenszins aan te tonen hoe dit

aan uw zaak gelinkt zou zijn. U stelt enkel dat het in uw geval ook gaat over geheime informatie zonder verdere banden met deze zaak te verduidelijken. U stelt geen concrete aanwijzingen daartoe te hebben (NPO p.16-17).

- U weet niet hoe u aan de informatie kwam waaruit blijkt dat u vervolgd zou worden. U verklaart dat een vriend van uw oom deze informatie te pakken kreeg. U weet echter niet hoe hij toegang had tot dergelijke informatie. U wordt gevraagd naar de functie van deze vriend waardoor hij in staat zou zijn geweest toegang te hebben tot dergelijke informatie, u weet dit echter niet te verduidelijken. U stelt dat u niet in detail kan zeggen wat hij doet maar dat hij een gekend figuur is. U weet of herinnert zich weinig over zijn functie. Uiteindelijk stelt u dat hij professioneel komiek is, daarmee nog niet verduidelijkend hoe hij toegang zou hebben tot dergelijke vertrouwelijke informatie. Pas daarna, wanneer u deze vraag nogmaals wordt voorgelegd, stelt u dat hij tegelijkertijd voor de staat werkt, maar weet dit opnieuw niet verder te duiden. U blijft stellen dat u zijn exacte positie niet kan verduidelijken. Uiteindelijk beweert u dat hij studeerde aan de politieacademie, maar ook daaromtrent weet u niet aan te geven of hij dan uiteindelijk ook in deze sector heeft gewerkt of hoe hem dit toegang verschaft aan interne informatie omtrent uw vervolging (NPO p.17-18). Indien dit uw enige bron van informatie betreft over de vervolging die u zou vrezen in Angola is het weinig overtuigend dat u geen enkele inspanning zou leveren om hier een beter zicht op te krijgen.

- U weet niet of anderen in de problemen kwamen omwille van deze zaak. U weet niet of de eigenaars van de gsm's in de problemen kwamen (NPO p.19). U stelt dat dit waarschijnlijk is maar weet dit niet te bevestigen en stelt dit niet met zekerheid te kunnen zeggen (NPO p.20). U verklaart dat er nog een derde werknemer was die vaak in de winkel aanwezig was en deze afsloot (NPO p.15). U weet niet of ook hij dergelijke problemen kende (NPO p.19).

Dat u op basis van dergelijke uiterst beperkte en oppervlakkige informatie zou besluiten het land te verlaten of aanneemt vervolging te vrezen bij een terugkeer is geenszins aannemelijk. Alsook ondergraaft het algehele gebrek aan enige kennis over uw problemen of de aanleiding tot deze problemen de algemene geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten. Waar u verklaart dat u niet in de mogelijkheid verkeert verdere informatie te verkrijgen, overtuigt dit niet. U stelt geen manier te hebben om dit verder te onderzoeken aangezien uw vriend de enige is die u meer informatie zou kunnen verschaffen en u zijn contact niet langer heeft. Anderzijds verwijst u eveneens naar de vriend van uw oom die toegang zou hebben tot verdere informatie (NPO p.20). U verklaart daarbij in contact te zijn gebleven met uw moeder, jullie laatste contact zou dateren van een maand voor het persoonlijk onderhoud, derhalve in november 2025 (NPO p.8). De dag voor het persoonlijk onderhoud had u eveneens contact met uw oom (NPO p.13). Er kan dan ook van uit gegaan worden dat u wel degelijk in de mogelijkheid bent hier verdere informatie over te verzamelen of hier minstens inspanningen toe kunt doen. Het feit dat u dit nalaat ondergraaft uw geloofwaardigheid des te meer.

Uw verklaringen omtrent de dagvaardingen die u zou hebben ontvangen, overtuigen evenmin. U verklaart dat uw oom u zei dat er twee dagvaardingen op uw naam werden gebracht naar het huis van uw moeder. Uw oom zou u dit pas de dag voor het persoonlijk onderhoud hebben verteld (NPO p.20). Ook over de inhoud van deze dagvaardingen heeft u echter geen enkele informatie. U verklaart dat ook uw oom hier geen informatie over had aangezien het uw moeder is die dit hem vertelde (NPO p.20). Dit staat echter niet in de weg dat hier verdere informatie over kan worden ingewonnen. U weet zelfs niet wanneer deze dagvaardingen precies zouden zijn aangekomen. U stelt dat uw moeder de laatste in september 2025 kreeg maar weet niet wanneer zij de eerste zou hebben verkregen (NPO p.20). Aangezien u in november 2025 nog contact zou hebben gehad met uw moeder (NPO p.8) is het uiterst onwaarschijnlijk dat u hier niet eerder van op de hoogte zou zijn gebracht of geen verdere informatie zou hebben over de inhoud van deze dagvaardingen. Uw verklaringen omtrent deze dagvaardingen worden dan ook ongeloofwaardig bevonden. Waar u een kopie van één van deze dagvaardingen voorlegt overtuigt dit evenmin. Vooreerst hebben kopieën weinig bewijswaarde. Deze kunnen namelijk met het nodige knip –en plakwerk gemakkelijk vervalst worden. Het door u neergelegde document bevat geen elementen dat de authenticiteit kan aantonen. Daarenboven stemt de inhoud niet overeen met uw verklaringen terzake. U verklaart namelijk dat u de dag voor het persoonlijk onderhoud op de hoogte werd gebracht van deze dagvaarding en dat de laatst ontvangene dateert van september 2025 (NPO p.20), terwijl de neergelegde dagvaarding dateert van oktober 2025. Waar u deze verklaring aanpast in overeenstemming met de neergelegde dagvaarding in uw opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud kan dit bezwaarlijk ernstig worden genomen. Dit is louter een post factum verklaring en neemt niet weg dat u klaarblijkelijk niet in detail op de hoogte bent van de vervolging die u beweert te kennen. Bovendien bevat deze dagvaarding geen concrete elementen die uw vrees voor vervolging weten aan te tonen, er staat enkel te lezen dat u uitgenodigd wordt om verklaringen af te leggen. Hieruit kan dan ook geenszins besloten worden dat u zelf het risico loopt beschuldigd te worden.

Voorts kan het Commissariaat-generaal niet inzien hoe louter op basis van de door u aangehaalde feiten een risico op vervolging in uw hoofde zou bestaan, indien deze al geloofwaardig zouden zijn, quod non. U verklaart te vrezen gevangen genomen of uitgeschakeld te worden omdat het om een politieke zaak gaat (NPO p.19). Niets in uw profiel wijst er op dat u de aandacht zou trekken van de Angolese autoriteiten en om dit vermeende incident verdere vervolging zou dienen te vrezen. Uw verklaringen tonen namelijk geenszins aan dat u hierbij betrokken was. U bevestigt dat u er niets mee te maken heeft en hier niets van af weet. U stelt echter dat ze dit niet zullen geloven (NPO p.19). U weet niet aan te tonen om welke reden de autoriteiten

hier geen geloof aan zouden hechten. U kan namelijk allerm minst een politiek profiel worden toegeschreven. U verklaart dat u geen lid bent van enige organisaties, bewegingen of groeperingen en geen activiteiten te hebben buiten uw muziek en voetbal en de kerk (NPO p.9). Hoewel u verklaart steeds bij de verkiezingscampagne deelgenomen te hebben aan bepaalde politieke activiteiten van verschillende partijen blijkt hieruit geen specifiek politiek engagement. U stelt dat u deelnam aan lezingen van verschillende partijen, zowel van UNITA als van de regerende partij MPLA, om op de hoogte te zijn van hun plannen met Angola, om te weten op wie u zou stemmen (NPO p.9). Hoewel u bij de laatste verkiezingen op UNITA stemde kan enkel hieruit allerm minst enige verdere affiliatie met deze partij blijken. U verklaart geen lid te zijn van deze partij en verder nooit aan enige politieke activiteiten te hebben deelgenomen (NPO p.10). Binnen uw familie zouden enkel verre neven politiek geëngageerd zijn. Zij zouden video's verspreiden op sociale media over de situatie van het land. U deelde deze video's niet, u verkoos zich daar niet in te mengen. U was bovendien niet close met hen en weet niet of zij hier ooit enige problemen door kenden (NPO p.10-11). Dit toont geenszins aan dat u over een politiek profiel zou beschikken waardoor u het risico zou lopen door de Angolese autoriteiten geïdëent te worden. Daarnaast zou u nooit eerder enige problemen hebben gekend. Er zijn geen andere redenen waarom u het land verlaten heeft (NPO p.12). Derhalve weet u ook louter op basis hiervan niet aan te tonen dat u het risico loopt geïdëent te worden door de Angolese autoriteiten omwille van uw vermeende betrokkenheid bij het verspreiden van geheime informatie.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. U legt enkel uw identiteitskaart neer. Dit bevat louter een indicatie van uw identiteit, maar bevat daarnaast geen enkel element dat uw vrees voor vervolging zou kunnen aantonen.

De opmerkingen die uw advocaat het Commissariaat-generaal bezorgt op het persoonlijk onderhoud zijn evenmin in staat deze appreciatie te wijzigen. Naast wat reeds besproken werd betreft het enkel correcties in de spelling van plaats –en persoonsnamen en minieme aanpassing in uw tijdssituering, wat de kern van uw relaas niet raakt en dan ook geen enkele afbreuk doet aan de weging van uw verklaringen.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 tot 48/9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003).

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Wat betreft zijn kennis over de politieke situatie van zijn vriend, betoogt verzoeker dat hij nooit diens directe betrokkenheid bij politieke activiteiten heeft waargenomen maar wel diens engagement in politieke discussie erkent. Hij vervolgt dat wat betreft de kennis van de aard van de telefoons en de gevoelige informatie dat hij verklaart dat het zijn oom was die hem, via een vriend die voor de staat werkt, heeft uitgelegd dat de telefoons die hij herstelde toebehoorden aan naaste medewerkers van de voorzitter van UNITA en vertrouwelijke informatie bevatten. Verzoeker stelt dat hij verduidelijkt dat deze informatie hem werd meegedeeld en dat hij begreep dat de politie hem om die reden zocht. Voorts betoogt verzoeker dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud echter blijkt dat hij geen enkele kennis had van, noch controle over, de politieke identiteit van zijn klanten en dat zijn betrokkenheid bij de herstelling van de telefoons louter technisch en toevallig was. Verzoeker benadrukt dat hij niet kon weten dat de klanten politiek geëngageerd waren of banden hadden met A. C., wat het weigeringsmotief van de bestreden beslissing tegensprekt, namelijk dat hij daarvan op de hoogte had moeten zijn of dat de klanten van de winkel specifiek gelinkt waren aan UNITA. Hij benadrukt dat hij pas via zijn oom heeft vernomen dat het ging om toestellen die

toebehoorden aan medewerkers van A. C.. Waar verzoeker verweten zou worden dat hij niet weet over welke gevoelige informatie het zou gaan, stelt hij dat hij enkel telefoons herstelde, zonder te weten aan wie zij toebehoorden, noch welke inhoud zij bevatten. Verzoeker stelt dat hij dus zelf nooit toegang gehad heeft tot deze informatie, wat verklaart waarom hij de aard ervan niet kan preciseren. Hij benadrukt dat het feit dat hij de aard van de informatie niet nauwkeurig kan beschrijven, geen afbreuk doet aan de realiteit van de dreiging die tegen hem is gericht, aangezien hij juist ten onrechte wordt beschuldigd van het bezit ervan. Verzoeker vervolgt dat zijn relaas coherent is met de situatie van een persoon die verstrikt raakt in een ondoorzichtige en repressieve politieke zaak, waarin de toegang tot informatie beperkt is en waarin loutere verdenking kan leiden tot ernstige vervolging. Verzoeker betoogt waar er gemotiveerd wordt dat hij niet uitlegt hoe hij de informatie heeft verkregen waaruit zou blijken dat hij werd vervolgd, dat hij heeft uitgelegd dat hij de hulp van zijn oom heeft ingeroepen, die zich op zijn beurt heeft gewend tot zijn vriend O. K., die voor de staat zou werken. Hij stelt dat hij preciseert dat hij geen rechtstreeks contact heeft met deze persoon en dat hun relatie beperkt is tot occasionele contacten in de kerk of bij zijn oom. Verzoeker betoogt dat het logisch is dat hij, gezien zijn situatie van vlucht en angst, de exacte functie van deze vriend van zijn oom niet heeft kunnen of durven uitdiepen, zeker in een context waarin hij elk contact met de autoriteiten vermijdt en volledig afhankelijk is van zijn oom om informatie te verkrijgen. Voorts beklemtoont verzoeker dat hij bovendien heeft aangetoond dat hij bereid is bijkomend bewijsmateriaal te verkrijgen, onder meer door zijn moeder en zijn oom te vragen hem de oproepingen die op zijn naam zijn ontvangen te bezorgen, wat aantoont dat hij actief tracht zijn verklaringen te staven. Waar verweerder verzoeker verwijt dat hij niet weet of andere personen problemen hebben ondervonden ten gevolge van deze zaak, betoogt verzoeker dat hij nochtans expliciet verklaard heeft dat hij de eigenaars van de gsm's niet persoonlijk kende en geen contact met hen had. Hij stelt dat hij dus niet kon weten of zij problemen hadden ondervonden, maar hij gaf aan dat dit waarschijnlijk het geval was, gelet op de aard van de beschuldigingen en de politieke context. Verzoeker betoogt dat hij ook verduidelijkt heeft dat hij buiten het werk geen contact had met de derde werknemer, G. D. C., en dat hij niet wist of deze met gelijkaardige problemen werd geconfronteerd. Hij benadrukt dat hij duidelijk heeft uitgelegd dat hij geen enkele mogelijkheid had om onderzoek te doen of bijkomende informatie te verkrijgen, aangezien hij geen contact meer had met de betrokken personen en geen invloed of toegang had tot informatiebronnen. Verzoeker betoogt dat samengevat het ontbreken van directe bevestiging voortvloeit uit een materiële en logische onmogelijkheid om deze informatie te verkrijgen, gezien de situatie van vlucht en het verbreken van alle contacten.

Wat betreft zijn gebrek aan kennis over de problemen en de mogelijkheid om meer informatie te verkrijgen, betoogt verzoeker herhaaldelijk dat hij geen contact meer heeft met A., de enige persoon die hem details zou kunnen verschaffen. Verzoeker stelt dat deze laatste hem heeft meegedeeld dat hij niet telefonisch kon spreken. Verzoeker betoogt dat op advies van A. hij zich moest ontdoen van zijn telefoon, waardoor zij elk contact verloren. Verzoeker verduidelijkt dat hij tevens preciseert dat hij geen toegang heeft tot de betrokken personen en dat hij zich, in zijn positie, in de onmogelijkheid bevindt om verder onderzoek te doen. Verzoeker betoogt dat hij verklaart dat zijn oom heeft geprobeerd informatie te verkrijgen, maar dat deze beperkt en indirect bleef. Hij stelt dat hij ook vermeldt dat zijn moeder en zijn oom niet op de hoogte waren van de Belgische procedures en niet wisten dat hij specifieke documenten nodig had. Verzoeker betoogt dat hij het bestaan van de oproepingen pas kort voor het gehoor vernam, wat aantoont dat hij volledig afhankelijk is van de goodwill en het begrip van zijn familieleden die in Angola zijn achtergebleven. Verzoeker benadrukt dat het feit dat hij sporadisch contact had met zijn moeder en zijn oom niet betekent dat hij gemakkelijk of onmiddellijk toegang heeft tot officiële documenten of tot gedetailleerde informatie over een gevoelige en niet-openbare zaak. Verzoeker beklemtoont dat de communicatie moeilijk verloopt, dat zijn familie niet over de nodige kennis beschikt en dat de documenten hem niet tijdig zijn overgemaakt. Verzoeker stelt dat het coherent is dat een persoon die vlucht voor een geheime politieke vervolging, zonder toegang tot officiële documenten, zonder contact met de hoofdmedeverdachte en afhankelijk van weinig geïnformeerde familieleden, moeilijkheden ondervindt om bewijzen of bijkomende details te verkrijgen. Verzoeker meent dat het onvermogen om meer informatie of documenten voor te leggen, geen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de ervaren vrees, zeker niet in een context van politieke repressie. Verzoeker besluit dat in wezen de weigeringsbeslissing gebaseerd is op een te restrictieve analyse van het politieke profiel en er onvoldoende rekening gehouden wordt met de specifieke context van de zaak. Hij benadrukt dat het risico op vervolging niet voortvloeit uit een politiek engagement, maar uit het feit dat men, zelfs indirect, betrokken is bij een zaak van het lekken van vertrouwelijke informatie in een gespannen politieke context. Verzoeker verwijst naar algemene landeninformatie en betoogt dat Angola een land blijft waar de veiligheidsdiensten regelmatig worden beschuldigd van buitensporig geweld, willekeurige arrestaties en de repressie van vreedzame betogingen. Hij sluit af dat hieruit blijkt dat de Angolese politie en autoriteiten ernaar streven om iedereen die zich op enigerlei wijze associeert met personen die tegen dit repressieve regime strijden, te vervolgen en te intimideren.

2.2. Stukken

Verzoeker brengt op 15 mei 2026 aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan volgende stukken worden toegevoegd:

- kopies van drie politieoproeping van 21 oktober 2025, 17 november 2025 en 26 april 2026 met een vrije vertaling waarvan de originele stukken ter terechtzitting worden getoond;
- een foto van de getuigenverklaring van zijn moeder met een kopie van diens identiteitskaart;
- een rapport van Human Rights watch van 1 juli 2025 *“Angola: concrete stappen nodig om ernstige mensenrechtenschendingen aan te pakken”*;
- een rapport van Amnesty International *“Angola”*.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de

gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Angola een vervolging door de Angolese autoriteiten omdat hij in contact is gekomen met vertrouwelijke politieke informatie.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Angola een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.3.4.2. Vooreerst wordt er in de bestreden beslissing terdege gemotiveerd dat verzoekers complete onwetendheid met betrekking tot alle aspecten van zijn vluchtrelaas dit vluchtrelaas fundamenteel ondergraaft. Zo wordt er met reden gemotiveerd dat:

i) verzoeker niets weet over de al of niet politieke betrokkenheid van de zaak of de partner waar hij voor werkte. Verzoeker weet niet of zijn vriend politiek actief was, hij stelt dit nooit gevraagd te hebben. Zij zouden enkel gewone gesprekken en discussies gehad hebben over politiek maar niets waaruit bleek dat hij betrokken was bij deze of gene partij. Verzoeker kan enkel aangeven dat hij de oppositie verdedigde maar heeft nooit enige verdere politieke activiteiten opgemerkt;

ii) verzoeker niet weet of zijn vriend op de hoogte was van de gevoelige informatie op deze telefoons. Verzoeker stelt dit niet te weten maar te vermoeden van wel. Verzoeker weet echter niets aan te wijzen dat dit vermoeden zou bevestigen. Verzoeker verklaart enkel dat er een reden moet zijn waardoor ze bij hem en vervolgens bij verzoeker zelf terecht zouden komen, zonder dit verder te kunnen toelichten. Verzoeker verklaart volledig ongegrond dat ze zijn vriend zijn beginnen onderzoeken en weet daarbij zelfs niet te verduidelijken of hij al langer onder onderzoek stond;

iii) verzoeker niet weet wie de klanten waren die hem in de problemen brachten. Verzoeker weet enkel vaagweg te stellen dat het telefoons waren van nauwe medewerkers van A. C., de voorzitter van UNITA. Verzoeker kent hun namen niet of wat zij juist voor hem deden. Verzoeker had voordien evenmin ooit gemerkt of er personen van UNITA onder zijn klanten waren. Zelfs wanneer verzoeker wordt gevraagd hoe het bedrijf doorgaans aan zijn klanten geraakt verwijst hij enkel naar het feit dat de winkel gelegen is in een buurt met meerdere winkels die gsm's herstellen, zodoende dat mensen weten hoe ze hen kunnen vinden.

Ook hieruit blijkt niet dat de klanten van deze winkel specifiek politiek gekleurd zouden zijn of weet hij ook maar vaagweg aan te geven hoe medewerkers van A. C. bij zijn winkel terecht zouden komen;

iv) verzoeker niet weet over welke informatie het gaat. Verzoeker verklaart die informatie niet te hebben en niets af te weten van deze informatie. Zelfs grofweg weet hij niet aan te geven over wat voor informatie het zou gaan, hij blijft steken in de uiterst vage bewering dat het over gevoelige informatie zou gaan die schadelijk kan zijn voor de heersende partij. Verzoeker verwijst vervolgens naar wat hij las op sociale media over informatie die werd gelekt door een andere oppositiepartij en waardoor zij vervolging kenden. Verzoeker weet echter geenszins aan te tonen hoe dit aan zijn zaak gelinkt zou zijn. Verzoeker stelt enkel dat het in zijn geval ook gaat over geheime informatie zonder verdere banden met deze zaak te verduidelijken. Verzoeker stelt geen concrete aanwijzingen daartoe te hebben;

v) verzoeker niet weet hoe hij aan de informatie kwam waaruit blijkt dat hij vervolgd zou worden. Verzoeker verklaart dat een vriend van zijn oom deze informatie te pakken kreeg. Verzoeker weet echter niet hoe hij toegang had tot dergelijke informatie. Hij wordt gevraagd naar de functie van deze vriend waardoor die in staat zou zijn geweest toegang te hebben tot dergelijke informatie, hij weet dit echter niet te verduidelijken. Verzoeker stelt dat hij niet in detail kan zeggen wat zijn vriend doet maar dat hij een gekend figuur is. Verzoeker weet of herinnert zich weinig over zijn functie. Uiteindelijk stelt verzoeker dat zijn vriend een professioneel komiek is, daarmee nog niet verduidelijkend hoe hij toegang zou hebben tot dergelijke vertrouwelijke informatie. Pas daarna, wanneer verzoeker deze vraag nogmaals wordt voorgelegd, stelt hij dat hij tegelijkertijd voor de staat werkt, maar weet dit opnieuw niet verder te duiden. Verzoeker blijft stellen dat hij zijn exacte positie niet kan verduidelijken. Uiteindelijk beweert verzoeker dat hij studeerde aan de politieacademie, maar ook daaromtrent weet hij niet aan te geven of hij dan uiteindelijk ook in deze sector heeft gewerkt of hoe hem dit toegang verschaft aan interne informatie omtrent zijn vervolging. Indien dit verzoekers enige bron van informatie betreft over de vervolging die hij zou vrezen in Angola is het weinig overtuigend dat hij geen enkele inspanning zou leveren om hier een beter zicht op te krijgen;

vi) verzoeker niet weet of anderen in de problemen kwamen omwille van deze zaak. Verzoeker weet niet of de eigenaars van de gsm's in de problemen kwamen. Verzoeker stelt dat dit waarschijnlijk is maar weet dit niet te bevestigen en stelt dit niet met zekerheid te kunnen zeggen. Verzoeker verklaart dat er nog een derde werknemer was die vaak in de winkel aanwezig was en deze afsloot. Verzoeker weet niet of ook hij dergelijke problemen kende;

vii) verzoeker op basis van dergelijke uiterst beperkte en oppervlakkige informatie zou besluiten het land te verlaten of aanneemt vervolging te vrezen bij een terugkeer geenszins aannemelijk is. Alsook ondergraaft het algehele gebrek aan enige kennis over zijn problemen of de aanleiding tot deze problemen de algemene geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde feiten. Waar verzoeker verklaart dat hij niet in de mogelijkheid verkeert verdere informatie te verkrijgen, overtuigt dit niet. Verzoeker stelt geen manier te hebben om dit verder te onderzoeken aangezien zijn vriend de enige is die hem meer informatie zou kunnen verschaffen en hij zijn contact niet langer heeft. Anderzijds verwijst verzoeker eveneens naar de vriend van zijn oom die toegang zou hebben tot verdere informatie. Verzoeker verklaart daarbij in contact te zijn gebleven met zijn moeder, hun laatste contact zou dateren van een maand voor het persoonlijk onderhoud, derhalve in november 2025. De dag voor het persoonlijk onderhoud had verzoeker eveneens contact met zijn oom. Er kan dan ook van uit gegaan worden dat verzoeker wel degelijk in de mogelijkheid is hier verdere informatie over te verzamelen of hier minstens inspanningen toe kunt doen. Het feit dat verzoeker dit nalaat ondergraaft zijn geloofwaardigheid des te meer.

Vervolgens motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoekers verklaringen omtrent de dagvaardingen die hij zou hebben ontvangen evenmin overtuigen. Er wordt met reden gemotiveerd dat:

verzoeker verklaart dat zijn oom hem zei dat er twee dagvaardingen op zijn naam werden gebracht naar het huis van zijn moeder. Verzoekers oom zou hem dit pas de dag voor het persoonlijk onderhoud hebben verteld. Ook over de inhoud van deze dagvaardingen heeft verzoeker echter geen enkele informatie. Verzoeker verklaart dat ook zijn oom hier geen informatie over had aangezien het zijn moeder is die dit hem vertelde. Dit staat echter niet in de weg dat hier verdere informatie over kan worden ingewonnen. Verzoeker weet zelfs niet wanneer deze dagvaardingen precies zouden zijn aangekomen. Hij stelt dat zijn moeder de laatste in september 2025 kreeg maar weet niet wanneer zij de eerste zou hebben verkregen. Aangezien verzoeker in november 2025 nog contact zou hebben gehad met zijn moeder is het uiterst onwaarschijnlijk dat hij hier niet eerder van op de hoogte zou zijn gebracht of geen verdere informatie zou hebben over de inhoud van deze dagvaardingen. Verzoekers verklaringen omtrent deze dagvaardingen worden dan ook ongeloofwaardig bevonden. Waar hij een kopie van één van deze dagvaardingen voorlegt overtuigt dit evenmin. Vooreerst hebben kopieën weinig bewijswaarde. Deze kunnen namelijk met het nodige knip -en plakwerk gemakkelijk vervalst worden. Het door verzoeker neergelegde document bevat geen elementen dat de authenticiteit kan aantonen. Daarenboven stemt de inhoud niet overeen met zijn verklaringen ter zake. Verzoeker verklaart namelijk dat hij de dag voor het persoonlijk onderhoud op de hoogte werd gebracht van deze dagvaarding en dat de laatst ontvangene dateert van september 2025, terwijl de neergelegde dagvaarding dateert van oktober 2025. Waar verzoeker deze verklaring aanpast in overeenstemming met de neergelegde dagvaarding in zijn opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud kan dit bezwaarlijk ernstig worden genomen. Dit is louter een post factum verklaring en neemt niet weg dat hij klaarblijkelijk niet in detail op de hoogte is van de vervolging die hij beweert te kennen. Bovendien bevat deze dagvaarding geen concrete elementen die zijn vrees voor vervolging weten aan te tonen, er staat enkel te

lezen dat verzoeker uitgenodigd wordt om verklaringen af te leggen. Hieruit kan dan ook geenszins besloten worden dat hij zelf het risico loopt beschuldigd te worden.

Tot slot wordt er in de bestreden beslissing op terechte wijze gemotiveerd dat er niet ingezien kan worden hoe louter op basis van de door verzoeker aangehaalde feiten een risico op vervolging in zijn hoofde zou bestaan, indien deze al geloofwaardig zouden zijn, quod non. Zo wordt er op goede gronden gemotiveerd dat:

verzoeker verklaart te vrezen gevangen genomen of uitgeschakeld te worden omdat het om een politieke zaak gaat. Niets in zijn profiel wijst erop dat verzoeker de aandacht zou trekken van de Angolese autoriteiten en om dit vermeende incident verdere vervolging zou dienen te vrezen. Verzoekers verklaringen tonen namelijk geenszins aan dat hij hierbij betrokken was. Verzoeker bevestigt dat hij er niets mee te maken heeft en hier niets van af weet. Verzoeker stelt echter dat ze dit niet zullen geloven. Verzoeker weet niet aan te tonen om welke reden de autoriteiten hier geen geloof aan zouden hechten. Verzoeker kan namelijk allerm minst een politiek profiel worden toegeschreven. Hij verklaart dat hij geen lid is van enige organisaties, bewegingen of groeperingen en geen activiteiten te hebben buiten zijn muziek en voetbal en de kerk. Hoewel verzoeker verklaart steeds bij de verkiezingscampagne deelgenomen te hebben aan bepaalde politieke activiteiten van verschillende partijen blijkt hieruit geen specifiek politiek engagement. Hij stelt dat hij deelnam aan lezingen van verschillende partijen, zowel van UNITA als van de regerende partij MPLA, om op de hoogte te zijn van hun plannen met Angola, om te weten op wie hij zou stemmen. Hoewel verzoeker bij de laatste verkiezingen op UNITA stemde kan enkel hieruit allerm minst enige verdere affiliatie met deze partij blijken. Hij verklaart geen lid te zijn van deze partij en verder nooit aan enige politieke activiteiten te hebben deelgenomen. Binnen verzoekers familie zouden enkel verre neven politiek geëngageerd zijn. Zij zouden video's verspreiden op sociale media over de situatie van het land. Hij deelde deze video's niet, hij verkoos zich daar niet in te mengen. Verzoeker was bovendien niet close met hen en weet niet of zij hier ooit enige problemen door kenden. Dit toont geenszins aan dat verzoeker over een politiek profiel zou beschikken waardoor hij het risico zou lopen door de Angolese autoriteiten geïdende te worden. Daarnaast zou verzoeker nooit eerder enige problemen hebben gekend. Er zijn geen andere redenen waarom hij het land verlaten heeft. Derhalve weet verzoeker ook louter op basis hiervan niet aan te tonen dat hij het risico loopt geïdende te worden door de Angolese autoriteiten omwille van zijn vermeende betrokkenheid bij het verspreiden van geheime informatie.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker volhardt in zijn vluchtmotieven en verklaringen op het CGVS doch brengt geenszins valabele argumenten bij ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing die steun vinden in de beschikbare informatie en de door verzoeker geschetste context en afgelegde verklaringen noch kan hij hiermee zijn gebrekkige kennis en gebrek aan interesse verschonen.

De Raad stipt hierbij aan dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die nauwkeurige verklaringen aflegt over zaken die de kern uitmaken van zijn vrees en dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent zijn problemen en de oorsprong en reden ervan. In casu kan niet blijken dat verzoeker de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen hieromtrent hoewel hij nog contacten heeft onderhouden met zijn moeder en oom na vertrek (persoonlijk onderhoud van 1 december 2025, p. 8, p. 13) hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsvrees.

Waar verzoeker middels zijn aanvullende nota drie politieoproeping evenals een getuigenverklaring van zijn moeder bijbrengt waarvan de originele versies ter terechtzitting worden getoond, kan hij geenszins een ander licht werpen op bovenstaande terechte weigeringsmotieven. Vooreerst wijst de Raad erop dat de correcte inhoud van deze stukken niet kan nagegaan worden gezien er slechts vrije vertalingen voorliggen van deze stukken waardoor deze overeenkomstig artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 (hierna: het Procedurereglement) uit de debatten kunnen worden geweerd.

Daarenboven stemt de inhoud van de voorgelegde oproeping niet overeen met verzoekers verklaringen. Zo sprak verzoeker tijdens zijn onderhoud van 1 december 2025 van twee oproeping waarvan de laatste zou dateren van september 2025 terwijl de toen twee neergelegde dagvaardingen – zoals nogmaals bijgebracht middels verzoekers aanvullende nota – dateren van oktober 2025 en november 2025 (persoonlijk onderhoud, p. 20). Bovendien wordt door verweerder in dit verband aangestipt dat deze dagvaardingen/opoeppingen waarvan de derde van 26 april 2026 in dezelfde lijn lijkt te zijn opgesteld, geen concrete elementen vervatten die verzoekers vrees voor vervolging weten aan te tonen daar er enkel in te

lezen is dat verzoeker wordt opgeroepen om verklaringen af te leggen zonder dat hieruit kan besloten worden dat verzoeker zelf het risico loopt beschuldigd te worden.

Wat betreft de getuigenverklaring stipt de Raad daarnaast aan dat hieraan geen objectieve bewijswaarde kan worden gehecht gelet op het gesolliciteerd karakter ervan.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont met de verwijzing naar algemene landeninformatie omtrent het repressief en gewelddadig regime in Angola evenwel niet aan dat er heden in Angola een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert.

In hoofde van verzoeker kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen. De in het verzoekschrift aangehaalde landeninformatie heeft geen betrekking op een situatie van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.9. Waar verzoeker een schending van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 aanvoert, wijst de Raad erop dat in het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit uitdrukkelijk wordt gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee een verzoeker om internationale bescherming niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoeker door middel van de bestreden beslissing kennisgenomen van de kritiek van de commissaris-generaal en door het instellen van voorliggend beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om op de vastgestelde tegenstrijdigheid te reageren. Door in het verzoekschrift de schending aan te voeren van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, die gelet op voorgaande vaststellingen niet kan aangenomen worden, slaagt verzoeker er niet in zijn inconsistente, gebrekkige en onaannemelijke verklaringen in een ander daglicht te stellen.

2.3.10. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug

te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend zesentwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU